

BIRUITORII

... ..

... ..

... ..

BIRUITORII

... ..

... ..

DE SA BIRUITORII

... ..

... ..

BIRUITORII

BIRUITORII

„Biruilorui, lui îi voi da să șază cu mine pe tronul meu, juna ca și eu am biruit și am șezut cu Tatăl meu pe tronul său.” — Apocalips 3:21.

IN descoperirea pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Isus Christos spre a o arăta slujitorilor săi, despre cele ce avea să se întâmple în curând, să cuprindă și acest text. Datorită acestui fapt, biruitorii se găsesc numai în clasa unsă a servilor. Toți cei concepuți și unși de spiritul sfânt, devin prin aceasta membrii ai clasei servului. E însă cu totul altă chestiune dacă toți aceștia rămân până la urmă în această clasă. Scripturile arată că o bună parte din ei nu rămân într'însa, ieșind dintr'însa din pricina necredincioșiei lor. Cei care vor să fie biruitori, trebuie să-și termine calea lor pământească servind cu credincioșie pe Dumnezeu.

„Biruilor este acela care intră în luptă, supune pe dușman și câștigă o mare biruință. Biruința aceasta trebuie să fie deplină. Nu este nici o dovadă scripturală în baza căreia să putem nădăjdui a intra în împărăție prin ușa dindărăt. Nimeni nu poate să deie o luptă sau să obție o biruință dacă este leneș, încetinel, fricos sau indiferent. Nu există „făgăduințe prețioase și mari” pentru acei care nu activează sau pun interesele împărăției la târguială. Pe de altă parte, citim că „făcând acestea, nu veți greși niciodată. Căci astfel vi-se va da cu gobăție intrare în împărăția veșnică a Domnului nostru și Mântuitorului Isus Christos.” (2 Petru 1:10, 11) **Aceia pe cari Domnul îi admite în sfânta sa prezentă, ca membrii ai miresei, trebuie să obție o biruință hotărâtă: și va sosi odată timpul când se va ști cu siguranță cari au fost și sunt aceia.**

CE SĂ BIRUIM?

„Servul” lui Iehova să formează din Isus ca și Cap și biserica sa, care sunt membrele corpului lui Christos. Lupta biruitorilor se dă în vreme „membrii Christosului sunt încă pe pământ, în curs de dezvoltare. Pentru a putea stabili care sunt lucrurile pe care trebuie să le biruim, trebuie să-l avem în vedere pe Christos. Despre dânsul citim că a fost „ispitit în toate (pus la probă) asemănării noastre, afară de păcat.” (Evrei 4:15)

Cu toate că era fără vină sau greșală, necunoscând ce este păcatul, Isus a fost totuș supus unei probe sau încercări aspre, din care Isus a ieșit complet biruilor. Textul de mai-sus e o dovadă că membrii corpului trebuie să treacă prin o luptă de aceeaș natură și să obțină biruință asupra piedecilor puse, spre a fi demni să steie alături de Domnul. Lupta membrilor corpului dă față de acelaș dușman și cam tot pe aceleași linii de conduită pe care s'a dat și a lui Isus. Dându-ne seama că membrii corpului său sunt din fire păcătoși, e invederat că nici unul nu ar putea să biruie prin puterile sale, și are nevoie de ajutorul și tăria pe care o primește de la Cap. Isus Christos, pentru a ieși învingător.

„Mulți dintre acei care s'au consacrat să facă voia lui Dumnezeu, ajunseseră să creadă că tot ce le trebuie pentru a fi plăcuți Domnului și a putea intra în împărăție, este să desvolte un caracter frumuseș. Nimeni nu e mai netemeinic, în baza scripturilor, decât aceasta concluziune greșită! A fost una din cursele meșteșugite ale adversarului, cu care să prindă în laț pe cei consacrați. Tălmăcirea generală și bună a caracterului înseamnă însușirea morală, curățenie, virtute și onestitate în purtările noastre față de semenii noștri. Dacă cineva este moral, curat și cinstit, să zice că este un caracter bun, deoarece omul însuși e un caracter. El trebuie să fie un caracter sau bun sau rău. Toți vor recunoaște că Isus a fost un caracter bun. El era desăvârșit, sfânt, nevinovat și fără pată. De aceea el era bun. Și cu toate că era desăvârșit, a fost totuș pus la probă. Scriptura arată că tot la fel sunt puși și membrii corpului său, și asemenea dânsului, și ei trebuie să biruie, fiindcă este prima condițiune a șederii noastre pe tron cu dânsul.

„In contra cui s'a luptat Isus? Ce trebuia să biruie? Aproape de timpul despărțirii sale de ucenicii săi și plecării sale de pe pământ, i-a întru-nit la olaltă și le-a dat sfaturi și instrucțiuni, spunându-le cum vor fi scoși și aruncați afară din sinagogi, vor fi loviți, bruscați și li-se vor

întâmpla multe supărări. Odată cu aceasta, însă, i-a asigurat, că dacă în cursul tuturor acestor necazuri ei vor fi credincioși, spiritul sfânt va veni și-i va mângăia: și spre întărirea lor, le-a zis: „V'am spus acestea ca să aveți pace în mine. În lume aveți strâmtorare, dar îndrăzniți, eu am biruit lumea.“ (Ioan 16:33) E lesne de înțeles de aci că Isus se lupta împotriva lumii rele din timpul său, asupra căreia el trebuia să biruie. Tot așa e de clar și în privința urmașilor săi, că ei trebuie să lupte împotriva acestei lumi rele și să obție biruință asupra ei, dacă vor să între în împărăție.

DIN CE CONSTĂ LUMEA?

Există o multime de interpretări greșite cu privire la ceace constituie lumea. Mulți au crezut că acelea lucruri care sunt afară din cale de rele și imorale în fața oamenilor, sunt „lucrurile lumi.“ Alții au crezut că plăcerile nevinoate formează lumea. Dela intrarea Domnului în templul său încoace, însă, poporul său a primit o cunoaștere mai clară a ceace constituie lumea. Potrivit făgăduinței sale, el a trimis fulgeri de lumină cari să lumineze mințile clasei templului. (Apocalips 11:19) Tot cei unși înțeleg elar acum că „lumea rea de azi“ este organizațiunea Diavolului. Această organizațiune e unul din „semnele ce s'au arătat în cer.“ —Apocalipsul 12:3.

La timpul când Isus dădea acestea sfaturi ucenicilor săi, el s'a referit la Satan și a spus că este „stăpânitorul acestei lumi.“ (Ioan 12:31) Aceasta însemna că Satan este stăpânitorul suprem al ordinei de pe pământ. Apostolul Pavel scria cu privire la Satan, Diavolul, și a spus că este „dumnezeul acestei lumi.“ (2 Corinteni 4:4) Din moment ce el este stăpânitorul, prințul sau dumnezeul acestei lumi, nu încapă îndoială, că lumea trebuie să fie organizațiunea Diavolului. Lumea aceasta are două părți: văzută și nevăzută. În chip simbolic, partea nevăzută este reprezentată prin „ceruri“, pe când cea văzută este reprezentată prin „pământ.“ Cu toate că Satan a fost acum alungat din cer, unde de multă vreme avea intrare liberă, el este încă tot nevăzut ochiului omeneș; și partea nevăzută a organizațiunii sale se formează din sine însuși și demonii cari conlucră cu dânsul, de asemenea nevăzuți. Partea văzută a organizațiunii sale sau „pământul“, este zugrăvită în cuvinte simbolice sub denumi-

rea de „feară“, din cauza firei sale barbare și brutale.

La timpul când Dumnezeu a rostit judecata împotriva omului și a lui Lucifer, el a zis: „Dușmănie voiu pune între tine și între femeie, și între seminția ta și între seminția ei; aceasta va zdrobi capul tău și tu vei împunge călcâiul ei.“ (Fac. 3:15) Deoarece e hotărît în Scriptura de mai sus, că seminția femeii are misiunea să zdrobească capul șarpelui, care este Diavolul și puterea sa organizată, reiese că seminția femeii este instrumentul lui Dumnezeu. Femeia este astfel simbolul organizațiunii lui Dumnezeu, care uneori este numit Sion. Dumnezeu este Tatăl sau dăătorul de viață; Sionul este mama, care dă naștere guvernământului și indivizilor care formează sau vor forma stăpânirea dreptății.

Scripturile abundă cu dovezi că vrăjmașul Satan a căutat să imite fiecare parte și trăsătură a planului divin. Aceasta a făcut-o cu scopul de a-și bate joc de Dumnezeu, și cu scopul de a întoarce pe oameni dela dânsul. Satan are și el o „seminție“, al cărei părinte este. De asemenea trebuie să existe și o mamă a acestei seminții; și deoarece mama seminției făgăduinții sau a seminției celei drepte, e simbolizată prin o femeie, ne putem aștepta ca tot prin femeie să fie simbolizat și sistemul nelegiuit al Diavolului. Și de fapt Scripturile aduc dovezi spre a dovedi aceasta. Femeia aceasta se numește „taina fără-delegii, Babilonul cel mare, mama desfrânatelor.“ (Apocalips 17:5) Aceasta organizațiune drăcească și nelegiuită, simbolizată prin o femeie rea și nelegiuită sau cetate, stăpâna de multă vreme asupra națiunilor și împărățiilor pământului. „Si femeia pe care o văzuși este cetatea cea mare, care are împărăție peste împărățiile pământului.“ —Apocalips 17:18.

Cetatea Ierusalim este întrebuințată ca un simbol al organizațiunii lui Dumnezeu. Scripturile arată că Ierusalimul este mama seminției făgăduinții. Această mamă este arătată sub numele de Sion, care dă naștere împărăției care stăpânește sau va stăpâni popoarele pământului, simbolizată prin copilul-bărbat, Babilon, care nu e decât o prefăcătorie, marea cetate nelegiuită, „mama desfrânatelor și a necurătențiilor“, sau organizațiunea Diavolului, dă naștere stăpânirii nelegiuite, văzută și nevăzută, care stăpânește împărățiile pământului.

După cum Sionul este bine aplicat organizațiunii lui Dumnezeu, ca întregă și în mod individual membrilor Corpului lui Christos, tot așa

Babilonul se aplică cu multă potrivire organizațiunii Diavolului precum și în mod individual membrilor familiei oficiale ale acestei organizațiuni stricate. După cum scopul de căpetenie al tuturor membrilor Sionului este de a mări pe Dumnezeu și a i se închina cu adorațiune, tot așa, scopul de căpetenie al Babilonului și al membrilor care îl formează este de a i se închina și a-l preamări pe Diavolul. Datorită acestui fapt, fiecare stăpânire a lumii se vede nevoită să aibă și oarecare sistem de religie. Omul este astfel constituit, încât, în mod firesc, trebuie să se închine cuiva; și când nu cunoaște pe Dumnezeu, Diavolul are toată grija ca omul să se închine lui.

¹² „Feara“, care este partea văzută a organizațiunii Diavolului și sub numele simbolic Scripturile o numesc „pământ“, se alcătuește din elementele comercial, politic și religios, care constituie pe factorii cari stăpânesc sau instrumentul puterii care conduce popoarele. S'ar putea atunci spune, că toți acei cari nu fac parte din organizațiunea lui Dumnezeu, fac parte din organizațiunea Diavolului? Nu. Poporul în genere nu cunoaște organizațiunea Diavolului și se supune ei numai pentru că nu știe despre ceva mai bun. Sunt apoi acei cari au și poartă „semnul fearei“ pe mână, care înseamnă că ei își împrumută puterea să supoarte nelegiuita organizațiune a Diavolului. Sunt apoi alții care au semnul fearei pe frunțile lor, cari înseamnă că cu mintea recunosc de bun sistemul nelegiuit și înrăutătit al lui Satan, care stăpânește și înslăvește omenirea.

¹³ Sunt milioane de oameni care în urma temerii și fiindcă sunt constrânși la aceasta, stau supuși organizațiunii Diavolului, dar nu s'ar putea spune că fac cu voința parte din această organizație. Sunt apoi persoane cari sunt membrii ai organizațiunii lui Dumnezeu pe pământ și care au copii cari nu sunt consacrați Domnului; acești copii, de obicei, n'au nici o simpatie cu sistemele rele ale lumii, stăpânite de Diavolul. Sunt aceștia parte din organizațiunea Diavolului? Pe sigur nu, fiindcă nu sunt o parte a sistemului oficial; și cu toate acestea ei stau sub sistemul care stăpânește națiunile pământului.

¹⁴ De aceea organizațiunea Diavolului este corpul oficios, văzut și nevăzut, care exercită puterea domniei, asistat de creaturi văzute și nevăzute cari supoartă pe acei cari exercită puterea stăpânitoare. Și când Isus a spus: „Eu am biruit lumea“, trebuie să înțelegem că el a vrut să spună că a biruit în mod deplin și definitiv asupra lui Satan și asupra organizațiunii sale, cum

și asupra influenței îndreptată asupra lui din partea acelei organizațiuni nelegiuite. Cuvintele sale de încurajare către ucenicii săi, și printr'înșii către toți urmașii săi, susțin cu tărie încheierea, că toți acei cari vor obține împărăția lui Dumnezeu trebuie să biruiască asupra Diavolului și asupra fiecărei părți din organizațiunea sa.

PROBA

¹⁵ În cazul lui Isus proba a început imediat după ungere. S'a urcat pe un munte, și timp de 40 zile și patruzeci de nopți el era ocupat cu studierea planului divin. Deoarece organismul său era desăvârșit, și deoarece mintea sa era iluminată de Spiritul sfânt, nu i s'a cerut multă vreme ca să ajungă la o clară înțelegere a Scripturilor. Fără îndoială el și-a dat seama că ilustrațiunile și chipurile pe care Dumnezeu le-a făcut în purtarea sa cu poporul lui Israel, preumbreau tocmai ceea ce el trebuia să facă în realitate. Dumnezeu trimise pe Fiul său iubit în lume cu misiunea de a îndeplini un lucru special în numele său. Cu aceasta se punea temelia împărăției lui Dumnezeu.

¹⁶ Înainte de aceasta Dumnezeu trimisese pe servii săi, pe profeti, spre a fi martorii săi pe pământ; toți aceștia au prezis venirea lui Messia. Pe nedreptul și cu cuvinte batjocritoare Satan i-a hulit, i-a disprețuit și i-a omorât. Venise acum „seminția făgăduinții“, și care avea să fie împăratul împărăției lui Dumnezeu. Satan ș'a aceasta, și el țintea spre a-l distruge. Urmându-și obișnuitele sale metode el a recurs mai întâi la șiretenie, la măguliri, înșelăciuni și amăgiri, încercând a-l face pe Isus să se nămicească singur. Nereușindu-i aceasta, el a recurs la omor.

¹⁷ Care era motivul? Satan și organizațiunea sa se punea împotriva lui Dumnezeu și a organizațiunii sale. Era o manifestare a dușmăniei lui Satan și a seminției sale împotriva lui Dumnezeu și a seminției făgăduinții. Domnul venise să fie capul organizațiunii lui Dumnezeu și să pună la cale lucrul special pe pământ. Dumnezeu nu putea aproba vre-o creatură care să nu fie pe deplin și complect loială lui. Isus zise: „Iată, am venit să fac voia ta, Dumnezeule.“ El avea acum să dovediască întru cât este această afirmație adevărată, și modul în care Dumnezeu de a-l încerca pentru ținerea acestei afirmații a fost de a-l pune la o aspră probă. Dacă Isus va trece proba și va castiga birușta, va dovedi în mod desăvârșit că el este loial și că el este adevăratul împărat al împărăției lui Dumnezeu. El tre-

buia să sufere; și de aceea citim că a învățat ascultare din cele ce pătimi, și se făcu astfel desăvârșit.—Evrei 5:8, 9.

¹⁷Isus n'a fost „făcut desăvârșit“ ca om, ci numai și-a dovedit loiala devotațiune către Dumnezeu în chip desăvârșit. Satan știa că, dacă îl va putea face pe Isus să arate chiar și cea mai mică nesupunere lui Dumnezeu, atunci prin aceasta Isus va fi dovedit nepotrivit pentru scopurile lui Dumnezeu și s'ar nimici însuși pe sine. Satan știa despre făgăduința lui Dumnezeu de a trimite un Împărat, pe umerii căruia să așeze împărăția. Deoarece Isus era astfel alesul la poziția de împărat al lui Dumnezeu, Satan și-a îndreptat toată puterea de care dispunea ca să-l înșele și să-l vâre în nimicire.

„Timpul oportun pentru probă sosi atunci când Isus sfârșise cu postul său de 40 de zile și se simțea foarte flămând. Prin cuvinte măgulitoare, Satan se apropie atunci de Isus și i-a zis: „Ești Fiul lui Dumnezeu, și o duci de multă vreme fără să fi mâncat ceva. Adevărat, că în jurul acesta nici nu se găsește ceva de mâncare. Dar cu puterea de care dispui tu, ca un Fiul al lui Dumnezeu, ai putea ca să-ți crezi din pietrele acestea niște pâini. Incearcă și multumește-ți trebuințele.“ Privită pe deasupra, propunerea lui Satan nu s'ar părea așa de rea, dar care cu toate acestea, dacă ar fi fost ascultată, Isus ajungea la nimicire, pentru motivul că nu era voința lui Dumnezeu ca el să facă aceasta.

²⁰Isus îi zise: „Dela mine însumi nu pot să fac nimic. Am venit ca să fac voia Tatălui meu.“ Dacă el apuca pe alt drum, de sigur că sfârșitul eia fatal. Se pare a fi calea lui Dumnezeu de a pune la probă pe toți acei cari consimt și se obligă să facă voința sa. Să fii loial înseamnă să te ții de drumul marcat de legea lui Dumnezeu. Nesupunere ar fi să apuci pe oricare altă cale decât cea prescrisă de Dumnezeu, oricât s'ar părea de nevinovată. Isus n'a voit să se supună sau să primească acest sfat neînsemnat, și a zis lui Satan: „Stă scris, că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu.“ (Luca 4:4) Măgulirea lumii de a-l face să calce legea lui Dumnezeu, prin mulțumirea proprie, nu reușise.

²¹Satan încercă apoi un alt plan. Din nou el recurge la fraudă și înșelăciune. Discuția se învârtia în jurul chestiunii: dacă Satan are să continue să stăpânească pentru vecie, sau dacă Dumnezeu are de gând să stabilească o împărăție a dreptății pe pământ. Cunoscând aceasta, lui

Satan i-a venit numai decât ideea și i-a propus lui Isus să privească toate împărățiile lumii. Prin aceasta se înțelegeau nu numai națiunile pământului, ci totodată și partea nevăzută a împărăției sale. Apoi zise lui Isus: „Știi bine, că sunt dumnezeul acestei lumi, și că toate împărățiile acestea sunt ale mele. Dumnezeu te-a trimis ca să fii Împărat, dar pentru ca să ieși în stăpânire împărăția aceasta, ar trebui, să te războiești cu mine. De ce să încerci ceea ce nici nu știi de sigur că vei reuși? Sunt dispus să abzie și să-i predau ție toate împărățiile acestei lumi, și în schimb îți cer foarte puțin: îți cer să te închini mie.“

²²Ce ar fi făcut un om slab în asemenea împrejurări? El ar fi raționat astfel: „Tinta spre care mă întind este să ajung Împărat, să iau sub stăpânirea mea toate împărățiile acestei lumi, și nu văd nici un motiv de ce ași începe să mă bat cu Satan, când el și așa este dispus să mi-le deie fără luptă? Voiu face o pace cu dânsul, și voiu urmării astfel calea păcii. Voiu prelua aceste împărății rele, și voiu căuta să le reform cum voiu putea. Dela sine înțeles, că pentru această mare jertfă care o face în favoarea mea, Satan are dreptul la anumite concesii din partea mea: și de aceea mă voiu închina în o măsură oarecare și lui, dar și lui Dumnezeu.“ Isus însă n'a voit să se fârguiască cu Satan. I-a răspuns vehement: „Mergi înapoia mea, Satano, căci scris este: Domnului Dumnezeului tău te vei închina și numai lui vei sluji.“—Luca 4:8.

²³Satan îl atacă apoi din alt punct de vedere. El zise lui Isus: „Vezi, nu dispui nici de armată, iar acei care îți urmează, n'au nici o însemnătate sau putere. Trebuie să-ți dai seama că acești farisei, politicieni și oameni cu avere dispun de mare putere. Dacă ar fi pentru tine, aceștia repede ar putea să-i întoarcă pe oameni spre tine. Sau, dacă dintr'odată poporul s'ar răscula împotriva lor, și ar cere ca să te faci Împărat, farizeii și politicienii și cei avuți, s'ar uni cu poporul. Deci dacă vrei ca să-i convingi că ești în adevăr Fiul lui Dumnezeu, atunci trebuie să faci ceva neobișnuit. Urcă-te pe acest templu și aruncă-te jos: și când te-or vedea că ai rămas nevătmătat, toți te vor cunoaște că ești dumnezeu și nu om. Știi că este scris în Cuvântul lui Iehova, că va trimite pe îngerii săi ca să te poarte pe brațe, ca piciorul să nu se atingă de peatră.“

²⁴Trebuie să recunoaștem că argumentul lui Satan era unul dintre cele mai fericite, și oricine ar fi fost înclinat spre a se înălța pe sine, s'ar

fi supus numai decât. Dacă Isus ceda ispitorului, de sigur el muria. Răspunzând însă lui Satan, el i-a zis: „Nu ispiți pe Domnul Dumnezeuul tău.“ (Luca 4:12) Din nou Diavolul a pierdut și Isus a câștigat.

²⁵Apoi Diavolul se depărtă și puse la cale un alt plan. El intră pe preoți, politicieni și pe cei avuți și le-a infiltrat în minte credința, că Isus este un om care va trage poporul de partea sa și-i va pune pe dânsii deoparte din stăpânirea pe care o exercită, în urma titlurilor și averii pe care le posed, și deci trebuie să înceapă o acțiune împotriva lui. Împreună cu agenții săi văzuți, Diavolul născocise apoi un plan de a-l face să spună sau să facă ceva împotriva legii. Prin aceasta el și-ar fi dovedit nesupunerea și rezultatul ar fi fost că ar fi murit.

²⁶De obicei, când Diavolul și agenții săi doresc să tragă foloase dela cineva care încearcă să umble pe calea cea dreaptă, ei îl fac să aibă parte de oarecare ospitalitate deosebită. Aceasta o fac în baza obiceiului, că atunci când vre-un om de influență și putere mare invită pe o persoană de rând, ea să mănânce cu dânsul, omul de rând va fi atât de covârșit prin aceasta, în cât nu va avea ce să facă decât să caute și să se achite de această favoare, într'un fel sau altul. Mai mult decât odată, farizeii au făcut mese, la care l-au invitat și pe Isus, invitând cu această ocazie și pe câte vre-unul din agenții principali ai lui Satan. (Luca 7:36; 11:37-54) La aceste mese aveau să fie prezenți avocați, politicieni, farisei și alte unelte de ale Diavolului și organizațiunii sale, cu toții îndreptați spre Isus spre a-l prinde cu ceva în cuvânt, ca să-l nimicească. Satan știa că dacă Isus s'ar arăta nesupus până și în cel mai mic lucru, rezultatul ar fi nimicirea sa.

²⁷Ori de câte ori acestea ocaziuni i s'au prezentat înainte, prin care el era pus la probă, el nu s'a prosternut în fața acestor instrumente și nici nu le-a zimbit sau altfel să-i favoreze; el le-a spus pe față că sunt instrumentele Diavolului, cu toate că participa la masa lor. El i-a făcut să înțeleagă că le cunoaște motivele invitației la mesele lor. E adevărat, că de pe urma acestei purtări drepte și deschise el a avut de suferit dela dânsii, dar prin aceasta el s'a dovedit că este totdeauna loial Tatălui. Diavolul avea totdeauna grija ca unii dintre acești doctori ai legilor să fie la îndemână pentru a-l prinde pe Isus în cuvinte. (Luca 10:25) Scopul era să găsească ocaziunea să-l omoare. (Matei 12:10;

Marcu 3:2; Luca 11:54; Ioan 8:6) Timp de trei ani și jumătate Isus a suferit dela viperele acestea, dela Diavolul și organizațiunea sa, dar nu s'a clătinat un moment dela ceea ce știa că este voința Tatălui.

²⁸Isus a fost în totdeauna supus lui Dumnezeu. Și prin aceea a dovedit desăvârșirea sa când a fost pus la probă. În urma statornicirii sale, el a putut spune ucenicilor săi: „Aveți să fiți urțiți de toată lumea, fiind că v'am ales mie din lume. Dacă a-ți fi din lume, lumea v'ar iubi; dar acum, în loc să vă iubiască, lumea va căuta să vă distrugă. În lume veți avea strâmtorare, deoarece servul trebuie să sufere întocmai ca și stăpânul său. Totuș să nu vă descurajați; eu am biruit lumea. Bucurați-vă. Puteți și voi birui. Am să fiu cu voi.“ Isus birui lumea, care este organizațiunea Diavolului, prin faptul că el a urnat literei și spiritului legii lui Dumnezeu și nu s'a abătut dela dânsa un moment. El fu ispitit, a suferit și a învins. Ispita și suferința urmașilor săi, trebuie să fie de acelaș fel; și aceora care biruiesc în acest fel, li-e făgăduită intrarea în împărăție și așezarea cu dânsul pe Tronul său.

O TĂLMĂCIRE GREȘITĂ

²⁹A fost greu creștinilor să învețe, că anume ce se înțelege prin învingere. Aceasta greutate se datorește meșteșugirilor înșelătoare ale lui Satan, Diavolul. El a sădit dorința egoistă în spiritul unor oameni ambițioși, pentru a-i cãpta. Mulți dintre acei cari au devenit creștini, au raționat astfel: „Acum sunt creștin, și trebuie să dezvolt un caracter, cu ajutorul căruia să înving lumea, carnea și pe Diavolul; și când am făcut aceasta, Dumnezeu va avea grija ca să mă ia în împărăție“. Purtarea lor a dovedit că mulți nu-și puteau da seama ce se înțelegea prin „lume“. Ca urmare acestui fapt, dânsii înțelegeau greșit învingerea, credeau că învingerea „lumei“ înseamnă abținerea dela acele lucruri care sunt rele, și dela anumite diversțiuni în care poporul se delectează pentru a se înveseli, cum e bunăoară fotbal, dansarea ș. a. Ei credeau că cedând „carnii“ înseamnă a trăi sau a avea o conducere imorală. În ce privește pe Diavolul, ei credeau că se află totdeauna în apropiere, pentru a-i face pe oameni să fure sau să săvârșescă alte fapte rele.

³⁰Raționând în felul acesta, mulți au ajuns la concluzia că împotrivindu-se lunei, carnii și Diavolului, în felul după cum am arătat mai sus, ei sunt gata pentru împărăție. În urma ace-

stei raționări greșite, ei își ziceau: „In fața altora astfel să mă port în cât să se arate că eu sunt un creștin. Trebuie să zimbesc cu dulceață către toți și să am o înfățișare care cel puțin pe dinafară să mă arate că eu sunt creștin. Trebuie ca astfel să vorbesc în cât să nu vatăm pe nimeni cu vre-un cuvânt aspru sau vre-o căutătură aspră. Trebuie ca să dau mâna într'un mod cât se poate mai grațios. Nici nu voese să mă uit la ceva ce ar părea că e o plăcere oarecare, în deoseb atunci când m'ar vedea cineva: dacă m'ar vedea că privesc asupra unui joc de fotbal, atunci vecinii ar gândi rău despre mine, și caracterul meu ar suferi. Trebuie să umblu într'un mod foarte încetinel, să nu pășesc prea tare, și totodată să merg regulat la adunare.

³¹„Dacă sunt invitat să vorbesc înaintea unei adunări, trebuie să am un roc lung și o cravată neagră, și să am o înfățișare solemnă, pioasă; iar când mă are pe tribună trebuie să fac o față lungă, să arăt devoțatiune pioasă prin aceea că îmi voi apleca capul în prezența altora, ca și când măș ruga în tăcere; iar când sunt cerut să rostesc o rugăciune, cuvintele trebuie să le rostesc cu multă sfîntenie; trebuie să am totdeauna o înfățișare de multă demnitate. De fapt trebuie să-mi dezvolt caracterul până la o treaptă la care toți care mă vor vedea să zică: iată un sfânt! Te frate minunat! Dacă cumva aș fi invitat la masa vre-unui bogat sau puternic, trebuie să am grija ca să fac cum fac și dânsii, să-i adresez în totdeauna prin titlurile lor de onoare, și să mă feresc de a vorbi de numele Domnului, nu cumva să ofenseze pe careva și să devin ridicol în fața lor. Incolo supt om moral, cinstit și drept; iar când am reușit să-mi ridic caracterul la această înaltă treaptă și dezvoltare, sunt gata pentru cer. Dacă voi continua în starea aceasta până la moarte, atunci oamenii care se vor aduna la înmormântarea mea vor zice: „Aici doarme sărmicul, un mare caracter și un sfânt adevărat.“

³²Câți dintre cei care s'au mărturisit a fi creștini au căzut în această cursă a Diavolului, devenind atât de obsedați cu ideea minunatului lor „caracter dezvoltat“ în cât au uitat cu totul necesitatea de a se crede Domnului! Mulți dintre aceștia au crezut că deoarece ei mărturisesc a crede în Isus Christos ca și Fiul lui Dumnezeu, și dezvoltă ceea ce ei numiau caracter, prin aceasta înving lumea, carnea și Diavolul; în timp ce, tocmai făcând aceasta, ei supoartă organizațiunea Diavolului. Satan a întors mintea a milioane de creștini spre această cursă a des-

voltării caracterului, reușindu-i să-i facă să piardă din vedere necesitatea principiului de a fi loial și adevărat către Dumnezeu și de a se crede în meritul lui Christos ca unicul mijloc de mântuire. Această amăgire a fost una dintre cele mai de căpetenie învățături greșite ale eclesiasticismului. A făcut din oameni fățarnici; tăgăduind pe Domnul și căzând în cursa Diavolului.

SLĂBICIUNILE CĂRNII

³³Fiecare urmaș a lui Adam este slab. Cu toții s'au născut păcătoși. Israeliților Dumnezeu le-a dat ocaziunea să învețe că prin fire sunt nedesăvârșiți, și că prin propriile sale puteri nimeni n'ar putea să se mântuie. Învățăturile date israeliților erau în folosul creștinilor. Legea era un învățător, și toți aceia cari devin creștini, pot profita de învățămintele pe care acest Învățător le-a dat. Dacă izraeliții ar fi ținut legea, aceasta ar fi însemnat că ei sunt caractere sau oameni desăvârșiți. Dar lucrul acesta era cu neputință; și Domnul a arătat celor cinstiți din Israel, că numai prin Christos se poate ajunge la perfectiune.

³⁴Când cineva devine creatură nouă în Christos, el tot mai are încă organismul sau corpul de carne. După fire organismul acesta este slab. Creștinul trebuie să lupte împotriva slăbiciunilor înăscute și moștenite. Apostolul Pavel însiră aceste lucruri ale cărnii, și adaugă că acei cari le practică cu voința, nu vor moșteni niciodată împărția lui Dumnezeu. (Galateni 5:19-21) Creațiunei nouă i se zice: „Căci dacă trăiți după carne, veți muri.“ (Romani 8:13) Pe aceste slăbiciuni înăscute creștinul e dator să le învingă și să le reziste cu toată puterea. Apostolul zice: „Deci dar amorțiți membrele voastre cele de pe pământ: desfrânarea, necurătenia, patina, pofta rea și pornirea spre inavuțire ca una care este idolatrie, prin care vine mânia lui Dumnezeu peste fi neascultării; între care și voi ați umblat aliădată, când trăiați în acestea. Lepădați dar acum și voi toate-mânia, aprindere răntate, defăimare, vorbire disprețuitoare din gura voastră. Nu vă mințiți unii pe alții, fiind că v'ați desbrăcat de omul cel vechiu împreună cu faptele lui.“ —Coloseni 3:5-9.

³⁵Noua creațiune trebuie să lupte în continuu contra acestor slăbiciuni moștenite ale cărnii și să nu se supună lor cu voința. Fiecare este obligat să facă aceasta. El trebuie să fie curat, virtuos, curat în gânduri, cuvinte și fapte. Cu cât se

poate ajunge mai aproape de această măsură desăvârșită, cu atât el este om mai bun, și deci un caracter mai bun. Dar Diavolul i-a înșelat pe mulți făcându-i să creadă, că în dezvoltarea unui caracter frumușel, ei sunt numai decât gata să șadă în împărăție. Acei care se lasă amăgiți în felul acesta, cad, pentru că nu se bazează pe Domnul. Alții, crezând în felul acesta, se descurajază, observând neputința lor de a ajunge la această dezvoltare. Fiecare creștin știe, sau cel puțin ar trebui să știe, că nu poate nici măcar să gândească desăvârșit, de cum să vorbească sau să făptuiască desăvârșit. Creștinul adevărat se străduiește în continuu să facă ce poate mai bine, și chiar și atunci își dă seama că face multe greșeli. El s-ar descuraja cu totul, dacă n'ar avea făgăduințele cuvântului lui Dumnezeu.

³⁶Apostolul arată ceea ce a făcut Dumnezeu prin Christos pentru creștini și apoi zice: „Fii mei, aceste vi-le scriu ca să nu păcătuiți. Și dacă va fi păcătuit cineva, avem mijlocitor la Tatăl, pe Isus Christos cel drept.“ (1 Ioan 2:1) Cu alte cuvinte, el spune creștinului să se războiască împotriva slăbiciunilor moștenite ale cărnii. Dar dacă totuși, datorită slăbiciunilor sale, este atins de păcat sau de vre-o slăbiciune, să-și aducă aminte că are un apărător, un ajutor în Isus Christos, și dacă-și mărturisește greșala și cere iertare, el se poate baza cu încredere, că va fi iertat. „Dacă mărturisim păcatele noastre, el este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate.“ (1 Ioan 1:9) Dumnezeu a întocmit astfel ca meritul lui Christos să fie în stare a acoperi și a șterge toate păcatele nevoite ale nouăi creațiuni. De aceea Dumnezeu judecă după onestitatea și devotațiunea inimii nouăi creațiuni, și nu pe dinafară.

³⁷Dar dacă prin aceea că luptăm împotriva slăbiciunilor înăscute ale cărnii am putea dezvolta un caracter, și dacă acest caracter dezvoltat constituie învingerea și este o garanție a intrării în împărăție, atunci nici unul din rassa adamică nu va putea intra vre-odată în împărăție. Știm că Dumnezeu nici nu poate să privească măcar asupra unui lucru care este nedesăvârșit. Mai știm și aceea, că nici un om nu se poate dezvolta pe sine în carne până la desăvârșire. Numai acest fapt ar trebui să ne fie de ajuns spre a ne convinge, că învingerea înseamnă mai mult decât simpluminte a ne lupta împotriva slăbiciunilor înăscute.

³⁸Nu este decât un singur lucru în care creștinul poate ajunge la desăvârșire, atâta vreme

cât este în carne, și aceasta este desăvârșirea completei loialități și credinciosii a lui Dumnezeu. Această desăvârșire i-se va cere fiecăruia care ar vrea să steie în împărăție. Spre a ajunge la această desăvârșire, creștinul trebuie să învingă lumea. Făgăduințele prețioase și mari se dau numai acelor care înving. În fraze limpezi, apostolul spune: „Că dacă suferim cu Domnul, vom și domni cu dânsul, și dacă îl vom tăgădui și el ne va tăgădui.“ (2 Timotei 2:12) Isus n'a suferit niciodată ca urmare a slăbiciunii cărnii sale. Când suferim din cauza imperfecțiunilor cărnii noastre, această suferință n'are nici-o valoare, în înțelesul Scripturilor. A suferi cu Isus înseamnă a suferi pentru aceeași cauză și dela același dușman care l'a făcut pe dânsul să sufere. El a suferit din pricina absolutei sale devotațiuni lui Dumnezeu, iar suferința i-a fost cauzată de către lume și Dumnezeu ei, care se împotrivesc lui Dumnezeu.

³⁹Să ne punem acum înaintea un om care are o educație bună, și este foarte politicoș în cuvânt și în faptă; purtarea sa este peste orice puțință de dojană; vorbește bine cu toată lumea, dă atențiune și este foarte băgător de seamă tuturor; el mărturisește a fi creștin; ia parte regulat la adunare, și când este invitat să se roage, face o înfățișare de pietate și vorbește în cuvinte care se presupun a fi pline de har; privește cu dispreț asupra așa ziselor plăceri lumești, și este foarte cinstit și de încredere față de semenii săi; este moral și curat, și are un renume bun. Este această purtare a sa o dovadă că dânsul e un adevărat urmaș al lui Christos? Nicidecum! „Omul privește pe dinafară, dar Dumnezeu privește la inimă.“ (1 Samuel 16:7) În fața lui Dumnezeu numai motivele au valoare. Se poate întâmpla că un astfel de om, purtându-se cum e arătat mai sus, să-și întrebuinteze religia și pietatea spre a-și îndreptăți gusturile plăcerilor sale personale. O face poate spre a-și mulțumii ochii; spre a-i face pe alții să-l admire și să privească cu mult respect în față la dânsul, sau poate s'o facă din mândrie, cu gândul ca alții să-l țină foarte înalt. Oricare ar fi cazul, motivul acestei purtări este lăcomie; și de aceea dela Diavolul.— 1 Ioan 2:15-17.

⁴⁰Să presupunem că un creștin mărturisit ar zice: „am să mă înscriu în organizațiunea cutare sau cutare, deoarece făcând aceasta voi avea oarecare beneficii personale, pe care nu le pot avea altfel. Am să trag foloase și în ce privește afacerile mele, starea socială ș. a. „Este rău acea-

sta? De sigur; deoarece inseamnă cedare plăcerilor cărni, și indirect dacă nu chiar direct, arată că aprobă și suportă lumea, și în aceea măsură dovedește că nu este loial față de Dumnezeu.

¹¹Altul poate să spună: „Mă voi asocia cu biserica presbiteriană, deoarece în biserica aceasta toate sunt strună. Muzica este bună și foarte înălțătoare, predicatorul folosește numai cuvinte alese și toate par foarte plăcute în biserica aceasta. Creștinul care face aceasta, cedează ispitelor lumesti, descrise de apostol ca „plăcerea ochilor.“

¹²Altul poate să zică: „Sunt un creștin și aștept să fac parte din împărăția lui Dumnezeu. Văd însă că există o mișcare reformatoare care tinde să îmbunătățească lumea. Nu cred nelaloc să mă înscriu și eu în această mișcare și să contribuie cu ce pot la înființarea dreptății. Când oamenii mă vor vedea cum mă interesez de binele lor, se vor îndrepta spre mine și vor zice: „Iată un creștin adevărat, un caracter superior.“ Această purtare ar fi o cedare ispitei „mândriei deșarte a vieții“, deoarece arată un spirit care uită pe Dumnezeu. Dumnezeu își are timpul său pentru a reforma lumea, și o face altfel de cum își închipuie oamenii. Oricine încearcă să meargă pe o cale care nu este calea Domnului, nu învinge deloc, ci este însuși învins de către lume.

CUM SĂ ÎNVINGEM

„...deoarece Isus a fost și el „ispitit în toate asemenea nouă“, urmează că nu există decât o singură cale de a învinge, și aceasta este calea în care a învins și Isus. El a învins lumea prin aceea că a stat hotărât lângă Cuvântul lui Dumnezeu. Impotriva fiecărei ispite el a pus sabia cu două tășuri a cuvântului lui Dumnezeu: „Este scris“. El n'a voit cu nici un preț să apuce pe altă cale. Veacuri de-a rândul Diavolul și organizațiunea sa să indeletnicise cu batjocurirea lui Dumnezeu. Când Isus era pe pământ aceste batjocuri cădeau asupra sa, și aceasta s'a întâmplat pentru că el era statornic și devotat Tatălui. (Psalm 96:8, 9) Creștinul trebuie să umble în pașii lui Isus. Zelul și loialitatea sa ca un martor pentru Domnul îi va aduce batjocuriri din partea organizațiunei Diavolului. Dacă el se face înțelept și se mândrește pe sine fie prin vorbirile sau infățișările sale, cu scopul de a fi aprobat și laudat de oameni, atunci el cade sub ispita lumii și nu poate fi învingător.

¹³Îmbunătățirea sau dezvoltarea caracterului inseamnă să devii un om mai bun prin aceea, că

te primenești mental, moral și fizic. Aceste primeniri sunt la loc și potrivite. Fiecare are să se străduiască să se primenească astfel, fie că este creștin sau nu. A învăța însă că prin dezvoltarea caracterului creștinul învinge, este a învăța o teorie care a pus cursă multora. Unul care se complace și este mulțumit cu progresele care le face în dezvoltarea caracterului său, exercită o mândrie egoistă și nu privește la Domnul, dela care vine puterea și ajutorul. Aceasta are ca rezultat, că în loc să desvolte ceva de treabă, dezvoltă buruiana egoismului, care îl aruncă în brațele adversarului. Nicăiri în Scripturi nu se spune că am putea ajunge în împărăție prin dezvoltarea caracterului, sau că putem fi învingători. Dinpotrivă, citim: „Oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea; și această biruință care a biruit lumea, este credința noastră.“ - I Ioan 5:4.

¹⁴Credința inseamnă a cunoaște voința lui Dumnezeu așa cum este exprimată în Cuvântul său, și o bazare temeinică pe dânsul. Loialitate inseamnă a te supune din toată inima poruncilor lui Dumnezeu, așa cum sunt scrise. Nimeni nu poate fi credincios, dacă nu e mișcat de iubire la aceasta. Cecece l-a făcut pe Isus să fie loial și supus Tatălui sub cele mai grele împrejurări, a fost iubirea sa față de dânsul. Fără a ținea seamă de suferințe, el era loial, credincios și adevărat. Din cauza acestei loialități și credincioșii depline el fu desăvârșit și făcut autorul mântuirii veșnice și capul organizațiunii lui Dumnezeu. Numai după ce el și-a dovedit astfel loialitatea, învingând lumea, Dumnezeu l'a înălțat pe tron alături de dânsul.

¹⁵Urmașilor săi Isus le-a zis: „Dacă veți învinge și voi, vă voi face să ședeți cu mine pe tronul meu, precum am învins și eu și m'am așezat cu Tatăl pe tronul său.“ (Apocalips 3:21) Această declarație a Domnului este o dovadă hotărâtoare că numai aceia vor ajunge în împărăție cari înving lumea cum a învins-o Isus. El n'a învins-o prin dezvoltarea caracterului, ci prin o devotațiune nemișcată și plină de zel față de Dumnezeu. El nu avea nici slăbiciunile pe care le au membrii corpului său în carne, dar stă ca ajutor pentru dânsii ca să le acopere slăbiciunile și greșelile cari nu le fac cu voința. De aceea membrii corpului, datorită meritului său, stau pe aceeaș bază cu dânsul, și trebuie să lupte aceeaș luptă și să câștige aceeaș biruință.

SUMARUL

⁴⁷Linia despărțitoare e clară: Lumea este organizațiunea Diavolului; înlăuntru acestei organizațiuni sunt mulți de aceia cari mărturisesc a fi creștini, unii care fără îndoială sunt consacrați lui Dumnezeu ca să-i facă voința. Organizațiunea lui Dumnezeu este Sionul, al cărei cap este Isus Christos. Este voința lui Dumnezeu ca fiecare consacrat care primește să-i facă voința, trebuie să fie pus la încercare spre a se dovedi dacă este acela care refuză absolut să simpatizeze sau în vre-un chip să supoarte vre-o ramură sau parte a organizațiunei Diavolului. El trebuie să steie și să fie totdeauna pentru Domnul Dumnezeu său. El trebuie să fie un martor credincios și adevărat al lui Dumnezeu. Către aceștia, prin apostolul său, Domnul li-se adresează: „Voi sunteți din Dumnezeu, copii, și ați biruit. Pentru că mai mare este cel care este în voi decât cel care este în lume.“ (1 Ioan 4:4) Astfel se dovedește că învingerea se întâmplă nu prin dezvoltarea caracterului, ci pentru că Dumnezeu stă pentru poporul său prin Christos și le dă biruința acelor cari îi rămân loiali, credincioși și adevărați până la sfârșit.

⁴⁸Totți aceia cari sunt ai Domnului vor găsi plăcere să-i țină poruncile. Poruncile sale prevăd și aceea de a fi martori credincioși pentru numele său. Totți aceștia văd acum ochiu cătră ochiu și cu toții își înalță vocile și cântă, cecace înseamnă o veste armonioasă a Împărăției lui Dumnezeu. (Isaia 52:8) Totți aceștia iubesc pe Dumnezeu și au îndrăzneală în ziua judecării ca să vestească vestea împărăției. (1 Ioan 4:17, 18) Nu poate să existe credincioșie fără iubire. Acela care este neogist devotat lui Dumnezeu nu-și va socoti prețioasă viața și va avea o plăcere spre a face voia lui Dumnezeu.

⁴⁹Să a ajuns culmea erei creștine, Domnul și-a luat puterea sa cea mare și a început domnia. El a intrat în templul său și termină templul lui Dumnezeu. Proba este pusă. Întrebarea se pune: cine va supraviețui probei și cine va putea trece prin încercările de foc? (Malachi 3:1-3) Cine va sta în locul cel sfânt al Domnului și va fi socotit ca învingător prin Christos? „Cel nevinovat cu mâinile, și cel curat la inimă (adecă cel care își întrebunțează toate facultățile sale spre mărirea lui Dumnezeu și este fără egoism devotat Domnului); cel care nu-și pleacă sufletul la deșertăciune (adecă cel care a făcut legământ cu Domnul și caută să-l împlinească) și nu jură cu vicle-

nie. El va lua binecuvântarea dela Iehova, și răsplătită dela Dumnezeuul mântuirii lui.“—Psalm 24: 4, 5.

⁵⁰Cei care sunt adevărați loiali și credincioși lui Dumnezeu, și sunt mișcați la aceasta de iubire, vor învinge. Acestora Domnul le spune: „Bruitorul, îl voi face stâlp în templul Dumnezeului meu, și nici de cum nu va mai eși afară, și voi scrie pe el numele Dumnezeului meu și numele cetății Dumnezeului meu, noul Ierusalim, care se pogoară din cer dela Dumnezeuul meu, și numele meu cel nou.“—Apocalips 3:12.

INTREBĂRI BEREÂNE

Care e deosebirea, dacă există, între clasa noastră și învingătorii? Avea Isus trebuință să invigă ceva? Și ce? § 1-3.

Cum au înțeles unii greșit „învingerea”? Cum se tâlmăcește în genere „caracterul”? Și cum trebuie el explicat? Dacă Isus era caracter desăvârșit, atunci împotriva cui trebuia el să lupte? § 4, 5.

După înțelegerea greșită a unora, cum se socotea „lumea”? Care este tâlmăcirea adevărată? Ce înseamnă „cerurile” și „pământul” simbolic? § 6, 7.

Cine formează „sămânța femeii” care va zdrobi capul șarpelui? Ce simbolizează femeea? Le-a imitat Satan pe ambele? Explică pe deplin. § 8-10.

Explică însemnătatea dublă a cuvintelor Sion și Babilon. Ce se înțelege prin simbolul „feară” și ce cuprinde fiara? Ce se înțelege prin a avea pe mână și pe frunte semnul fiarei? § 11-12.

Care sunt elementele de căpetenie ale organizațiunii Diavolului? § 11-13.

Ce a înțeles Isus prin aceea când a spus: „Am biruit lumea”? De ce trebuia ca Isus să fie probat? § 14-17.

Cum a fost Isus desăvârșit? Când, cum și pentru ce l-a ispitit Satan pe Isus? Arată cum propunerile lui Satan erau o adevărată ispită și încercare pentru Domnul, și explică cum le-a respins. § 18-24.

Când nu l-a reușit să-l înșele, ce a mai făcut Satan? Pentru ce anume s-au arătat unii dintre farisei prietenoși și l-au poțit la masă pe Isus, și în ce chip a vorbit Domnul cu dânsii la aceste ocazii? Pentru ce spunea el că lumea va uri pe urmașii săi? § 25-28.

Explică amănunțit felul cum unii au înțeles învingerea lumii, a cărnii și a Diavolului. De ce ar voi Satan să ne ocupe cu „dezvoltarea” caracterului? § 29-32.

Ce înzălătură importantă îl învață legea pe creștin? Ce spun Scripturile cu privire la lupta împotriva slăbiciunilor moștenite? Nu este oare nevoie să luptăm să biruim acestea, să trăim o viață cât mai aproape de perfecțiune? Ne-ar da aceasta dreptul la un loc în împărăție? Și dacă nu, n'avem oare motiv să fim descurajați? § 33-36.

Văta vreme cât trăiește în carne, poate creștinul să fie în ceva desăvârșit? Și dacă da, în ce? Ce l-a făcut pe Isus să sufere, și ce înseamnă a „suferi cu dânsul”? poate cineva să fie religios, pios, binevoitor, onest și moral și totodată să fie mișcat de motive rele? Explică Arată trei ilustrații de ispite viclne de a ceda „poftelor cărnii”, „plăcerii ochilor” și „mândriei vieții”. § 37-42

Care este unica cale de-a învinge lumea? Este bine să ne străduim a ne îmbunătăți caracterul? Contra cărei în-

„Șelăciuni trebuie să ne păzim în această privință? § 40-44.

Definește credința și loialitatea, și arată cum au fost ele infățisate în mod desăvârșit în Isus. Stau membrii corpului său pe aceeași treaptă cu dânsul? Dacă da, atunci cum? § 45, 46.

Adună laolaltă punctele mai principale ale acestei lecțiuni, arătând ce se înțelege prin cuvântul „lume”, „Sion” și „Invingători”. În ce fel văd martorii Domnului acum „ochiu cătră ochiu”? Cine va sta de partea Domnului ca invingător? § 47-50.

W. T. 1-VII-'27.

RAPORTURILE ISCODITORILOR

— 4 MOISE 13:23-33 —

„*Hai-deți, să mergem, și pământul să-l luăm, că-i vom învinge.*”—4 Moise 13:30.

STAȚIONAREA lui Izrail la muntele Sinai, în timp ce Tabernacolul a fost pregătit și poporul a primit instrucția în legile date în Ierusalim, și în timp ce totalitatea poporului a fost organizată pentru lucruri viitoare, a fost un timp activ și trebuia să fie foarte folositor. Dar abia ce poporul a fost început călătoria sa în ținutul pustului, imediat s'a arătat, că ei nu au avut credință stabilă și nici o adevărată dorință după pământul promisiunii. Urmarea acestora a fost, că îndată ce plângerile sălbătăciei s'au făcut pipăibile, poporul a început să murmure. Ei au fost îmbărbătați în plângerea lor prin „poporul mixt”, care a plecat cu ei când au eșit din Egipt (2 Moise 12:38), și de aceia cări au fost prea sătui de mână primită. Toți au cerut carne. Dumnezeu le-a dat prepelițe, cari au sburat în stoluri mari peste țară, aproape o lună întreagă. Din acestea au mâncat până ce s'au ghiftuit și a isbucnit o plagă între ei.—4 Moise 11:33.

După o călătorie de o lună de zile au ajuns la granița de miază-zi a Canaanului. Cartea a 4-a a lui Moise raportează, că Dumnezeu a dat apoi îndrumări lui Moise să trimită iscoditori, pentru a cerceta țara, ca poporul să poată ști, ce nădejdi îl așteaptă, și cum au să întâmpine greutățile, deoarece, după cum ei trebuiau să știe, țara a fost locuită de popoare tari și războinice.—4 Moise 13:1-3.

Raportul în 4 Moise trebuie citit în legătură cu priveștița dată de Moise în timpul acela, care este arătată în 5 Moise 1:22. Acolo spune el clar, că propunerea de a trimite iscoditori a purces dela popor, și mai adaugă, că aceasta i-a plăcut. Se pare rațional acest fapt, și totuș se dovedește ca un plan nenorocit. Noi voim să punem o întrebare rațională: Pentru ce a trebuit ca un popor, care stă sub conducerea dumnezeiască, să aibă știri mai amănunțite despre această țară, pe care Dumnezeu le-o dă lor, sau pentru ce dorește ei să știe, care ar fi cel mai bun drum pentru călătoria spre acest pământ, când însuși Dumnezeu le-a fost conducătorul și doar Dumnezeu le-a promis că-i va cărmui și-i va duce în această țară? (2 Moise 23:20) Fără îndoială aici a fost o lipsă de credință, și se pare, ca și cum pentru acest moment ar fi fost permis, ca părerea foarte practică a lui Moise să-i abată dela credință.

„*Această întâmplare și urmările ei, au dat o ilustrațiune metodei, pe care să pare că Dumnezeu totdeauna o folosește față de aceia, cari se arată că ei caută să împlinescă voia dumnezeiască, dar în adevăr doresc să-și urmeze căile lor. În rugăciunile pentru conducerea lui Dumnezeu este de lipsă, ca înainte să stăpânească o ad-*

vărată dorință de a face voia lui Dumnezeu, dacă răspunsul său e să fie dat pentru binele nostru, deoarece Dumnezeu va răspunde conform dorințelor inimii. (Ezekiel 14:4) Fără îndoială aceasta este cauza de ce multe rugăciuni, cari sunt auzite pentru a servi plăcerii noastre, nu au totdeauna ca urmare binecuvântări. Izrail a dorit să știe și Dumnezeu i-a zis să caute el însuși. Dar calea care Dumnezeu a întreprins-o cu Izrail și-a ajuns scopul ei, deoarece trimiterca iscoditorilor a adus o mare încercare asupra lui Izrail și a descoperit ceace era în inima lor. Unii au fost ajutați, dar cei mai mulți dintre ei păgubiți.

Isconditorii au cercetat Canaanul dela miază-zi până la miază-noapte. Fără îndoială, pentru siguranță, ei au mers tot câte doi, numindu-și un loc de întâlnire, pentru ca din nou să se reîntoarcă la poporul lor. Toți au raportat, că acolo este o țară bună și roditoare, dar raportul lor n'a fost favorabil, fiindcă zece dintre ei au încercat a descuraja poporul, și i-a sfătuit să nu încerce a merge înainte. Ei au povestit despre orașele înconjurate de ziduri și despre uriașii pe cari i-au văzut atât de mari, încât ei pe sine s'au văzut ca lăcustele, și au mai zis că, față de uriași, ei sunt chiar așa după cum au știut. Caleb și Iosua, doi dintre iscoditori, au încercat serios să îndrepte aceste știri, atât în ce privește conținutul cât și spiritul în care au fost date ca comunicare. Ei au încercat cu toată puterea lor să încurajeze poporul, și au zis că Izrail este destul de vrednic pentru orice însărcinare ce i s'ar pune înainte.—4 Moise 13:30.

Urmarea raportului dat de cei mai mulți s'a văzut imediat, și anume, plină de nenorociri. Rădăcina temerii și a îndoielii a fost plantată în popor, și ei au plâns toată noaptea aceea. (4 Moise 14:1) Acest popor n'a avut nici un curaj. În ziua următoare au murmurat contra lui Moise și a lui Aaron și au fost îmboldiți să-și pună peste ei un cap, care să-i conducă înapoi în Egipt. A isbucnit o răscoală. Moise și Aaron au căzut pe fețele lor ca și cum toate speranțele ar fi fost pierdute. Caleb și Iosua au vorbit cu stăruință poporului și i-au zis, că e totuș ce greutăți sunt de invins, căci dușmanii vor fi nimica înaintea îngerului Domnului, care i-a condus și le-a fost apărătorul în tot timpul până aici. Poporul însă a respins judecata lor sănătoasă, și a voit să omoare cu pietre pe Caleb și Iosua, dar a apărut mărirea Domnului și ei au fost scăpați.—4 Moise 14:4, 10.

Dumnezeu a spus din nou lui Moise, că el va nimici tot poporul acesta, și-l va face pe dânsul o națiune puternică. Răspunsul care l-a dat Moise a că-

rut cam aspru, dar el a pășit înaintea lui Dumnezeu pentru popor și pentru onoarea lui Dumnezeu, fiindcă numele Domnului a fost legat de binele poporului. Dumnezeu a ascultat rugămintea sa, dar păcatul poporului n'a putut fi trecut cu vederea. El n'a voit ca imediat să-i distrugă, ei a voit să facă cunoscut disprețul său față de toți aceia, cari n'au credință într'insul; și cei cari totdeauna au fost rebeli și au păcătuit „de zeceori” vor muri în pustie. Dar copiii lor, cari în urma mărturisirii lor li erau foarte scumpi, vor intra în pământul în care Dumnezeu ar fi condus pe părinții lor, dacă ar fi fost ascultători. Ei au trebuit să petreacă în pustiu 40 de ani, un an pentru fiecare zi din timpul cât au lipsit iscoditorii, a căror cuvinte rele i-au făcut să nu asculte de cuvântul Domnului.—4 Moise 14:22, 34.

Acest caz nenorocit, arată că există unele păcate cari nu pot fi iertate, ci după măsura încălcării trebuie să fie supuse pedepsii. Faptul este, că unele păcate privesc onoarea lui Dumnezeu, și el nu poate să le treacă cu vederea pe unele ca aceste. Dumnezeu a făcut pe Izrail un por al său propriu, și purtarea lor privea numele său. Aceasta este una dintre responsabilitățile la care se angajează consacrații. Chiar și acestora nu li-a fost ușor să se elibereze de ideile în cari au fost plantați de rătăcitorii creștinătății. Întrebările: Ce trebuie să fac eu pentru a fi mântuit? Cum trebuie să mă păstrez eu mai departe? Voiu fi eu cu adevărat mântuit? au devenit cele dintâi în importanță și au fost ținute cu strictețe, în timp ce grija noastră principală ar trebui să fie: Cum aş putea eu să onorez pe acela care m'a chemat pentru sine? Ce este planul său, și cum m'aș putea eu potrivi acestui plan?

Pedepsele au început să urmeze; cei zece iscoditori, cari au încercat să descurajeze poporul, au fost omorâți printr'o moarte subită grabnică. S'a început în popor un doliu general; dar acest doliu n'a fost sincer, deși poporul și-a recunoscut păcatul. Ei au recunoscut că au procedat nedrept prin zicând, că vreau să și pună un alt conducător, pentru a-i conduce înapoi la Egipt, dar ei nu s'au plâns pentru că doară ar fi făcut ceva rău în fața lui Dumnezeu. Lacrămile lor au fost asemenea lacrimilor lui Esau, când, după ce a încercat de a răpi dreptul lui Iacob, a aflat că așteptarea sa a fost greșită. Esau și-a disprețuit dreptul său de întâia naștere, și Izrail a disprețuit pământul făgăduinții.—1 Moise 25:34; Psalm 106:24.

Că doliul lui Izrail n'a fost o expresie a întristării din cauza nesupunerii lor față de Dumnezeu este clar, deoarece ei s'au purtat în directă contradicție cu porunca lui Dumnezeu. Dumnezeu le spunea că acum trebuie să meargă din nou în pustiu, ei au zis că voiesc să între în Canaan. S'a părut ca și cum ar avea un mare zel pentru speranța, care le-a fost dată lor ca popor. Moise a încercat să-i oprească dar ei n'au voit să asculte.—4 Moise 14:40, 41.

Lucrul cel dintâi la care s'au angajat a fost ca să se suie la munți, cari erau ocupați de dușmanii lor, de amalechiți. Când au încercat aceasta, ei au fost bătuti și alungați înapoi. Ceeace acum le sta înainte nu erau decât niște priveliști amare. Ei n'au putut

să meargă înainte, deoarece, dacă Dumnezeu nu era cu ei, atunci nu puteau să se aștepte la o învingere asupra dușmanilor lor, asupra poporului țării, pe care ei au sperat să-l ducă în croare.

Dacă ei și-ar fi ales un cap și s'ar fi îndreptat spre Egipt, atunci n'ar fi avut nici-o speranță de-a ajunge acolo, deoarece ei n'au putut să mai aștepte ca mana să cadă. Această călătorie i-ar stărpi, și oarecare rămășiță, care ar ajunge la Egipt, ar ajunge totodată într'o sclăvie mizerabilă. Aproape 40 de ani de călătorie și moarte, fără speranță de vre-o schimbare, zăcea înaintea lor, și judecata repede, care a venit asupra celor zece iscoditori, a fost o amenințare cu privire la ceea ce îi aștepta. Ei s'au întors în pustie, și pustietatea i-a înghițit. Ei au ajuns aproape în uitare, deoarece noi nu avem nici un raport despre viața lor, până aproape la sfârșitul aceluși timp.

Există câteva puncte interesante asemănătoare între modul de procedură a lui Dumnezeu cu Adam și cu Izrail. În cazul lui Adam, a fost încercat unul singur, care a căzut; iar în al lui Izrail, a fost o națiune, care a fost separată pentru Dumnezeu, și pusă într'o poziție de favoare, ca și Adam în grădina Eden, dar care, ca și Adam, din voința proprie, sau intenționat, a căzut în păcatul îngâmfern. Adam și Izrail au avut spiritul lui Satan; și s'au răscolat contra lui Dumnezeu. Intocmai după cum urmașii lui Adam au căzut în uitare, afară de aceia cari sunt aleși pentru cultivarea poporului și cari sunt ca niște decorații în planul lui Dumnezeu, așa a căzut Izrail în pustiu în întunecime. Omul desăvârșit, Adam, a căzut, și națiunea aleasă asemenea a căzut, ceiace dovedește că, atât omul cât și o națiune nu poate trăi, dacă ea nu este supusă lui Dumnezeu.

Această criză în Izraile a fost un obiect hotărîtor în planul lui Dumnezeu. Se pare a fi timpul la care se referă Dumnezeu prin servul său Psalmistul, când zice: „O! de n'ar asculta poporul meu. De ar umbla Izrail în căile mele, îndată ași umili pe dușmanii lor, și asupra păstorilor lor ași întoarce mâna mea.” (Ps. 81:14, 15) Și totuș hotărîrile lui Dumnezeu vor fi duse la îndeplinire conform planului său despre vârste și perioade.

Într'aceasta se arată o mulțime de lecțiuni pentru ucenicii lui Isus. Dar ca atâtea în scriptură, acest raport conține lecțiuni speciale pentru aceste zile, când a ajuns sfârșitul veacurilor. Aceste lucruri sunt arătate ca exemple, pentru ca noi să ne însușim unele din ele, spre binele nostru, altele ca admonieri, ca noi să putem ști ce fel de neglijență și greșeli sunt de încunjurat.—1 Corint 10:6.

Dacă privim la cauzele acestei mari și îngrozitoare căderi a lui Izrail, atunci nu e greu examenul. Biblia pune mare însemnătate pe necredința lor. Evrei 3:19 Izrail nici când n'a plecat din Egipt cu inima, și în urma acestui gând, niciodată n'a avut înaintea ochilor săi pământul făgăduinții ca o speranță, și nici n'a exercitat voința sa pentru a crede aceasta. Această lipsă de dorință li-a cauzat păcatul mare al nemulțumiri; poate că, la acel timp, nici un popor n'a fost mai nemulțumitor decât Izrail. Fiindcă încontinuu erau nemulțumitori, de aceea fie-

care întâmplare contrară a ajuns la o problemă grea, și fiindcă le-a lipsit credința n'au avut spiritul pentru cercările și greutatea călătoriei lor. Că viața lor în pustiu, în comparație cu servitutea din Egipt, a fost mai ușoară, aceasta ei au uitat-o cu totul. Măncarea lacomă a prepelițelor a arătat că ei nu se pot stăpâni. Probabil că mâncarea prepelițelor a avut de a face cu spiritul lor lacom, când ei au auzit raportul descurajator a celor zece iscoditori.

„Este ceva în această lecțiune care se poate apropia de aceea, care în timpul acesta sunt adunați pentru a servi pe Dumnezeu, și de a fi conduși de dânsul la locul de moștenire. N'ar fi o fantazie a spune, că în această perioadă a vieții și operii bisericii, în deosebi critică, trebuie să fim încercați de a trimite iscoditori pentru a vedea, ce ar putea fi greutățile viitorului apropiat.

„Pierderea credinței lui Izrail și creșterea spiritului rebelilor să fie pentru noi un exemplu de a nu face ceea ce au făcut ei. Nu este datorința noastră de a cerceta și de a privi viitorul; e datorința noastră ca fiecare să urmeze conducerea Domnului. Dacă noi

încercăm de-a spiona țara, în loc de-a sta pregătiți pentru orice urmare, atunci cu siguranță ne vom aduce îndoială și temere și, cum au ajuns unii, vom câștiga un spirit rebel. Noi facem bine dacă ne încurajăm unii pe alții, urmând pe Domnul fără a întreba ori a cerceta unde ne conduce și pentru ce.

INTREBĂRI BEREANE

Au dorit israeliții într-adevăr pământul făgăduinții? Când, pentru ce și la a cui propunere au fost trimiși iscoditorii? Ce lecțiune putem trage din această întâmplare? § 1-4.

Cum a fost raportul iscoditorilor, și ce înfrățire a avut el asupra poporului? § 5-6.

Ce pedeapsă a adus Dumnezeu asupra lor? Și ce lecțiune învățăm noi din aceasta? § 7, 8.

Pentru ce s'a tânguit poporul, și a fost această tânguire sinceră? Ce greșală au făcut ei mai departe? § 9-12.

Ce puiete asemănătoare există între procedura lui Dumnezeu cu Adam și cu Israel? Ce învățături putem noi trage mai departe din aceste întâmplări? § 13-18.

W. T. 15-VIII-'26.

ȘARPELE DE ARAMĂ ȘI ANTITIPUL SĂU

— Numerii 21:1-9 —

„Și după cum Moise înalță șarpele în pustiu, așa trebuie să fie înălțat Fiul Omului, pentru ca ori cine crede într'însul să nu piară ci să aibă viață veșnică.”—Ioan 3:14, 15.

CAM treizeci de ani au trecut între povestirea noastră din urmă și cea actuală. În timpul acesta israeliții s'au plimbat prin deșert, având probabil Cadeș-Barnea ca un fel de centru al taberii lor, care, compusă din atâta popor, a trebuit să se întindă pe o mare parte a deșertului. În acest timp s'a întâmplat și rebeliunea lui Core și a soților săi. (Numerii 16) A fost și aceasta o altă manifestare a lipsei de credință pe care israeliții au manifestat-o din prima zi a intrării lor în Canaan. Dacă Core și urmașii săi ar fi avut credință și ar fi recunoscut pe Dumnezeu ca guvernatorul și îngrijitorul națiunii lor și afacerilor sale, de sigur nu le-ar fi fost greu să-l primească pe Moise ca reprezentantul lui Dumnezeu, și nici prin gând nu le-ar fi trecut să se răzbuie împotriva lui Moise și a guvernului instituit de dânsul, după cum nu le ar fi venit gândul să se războie nici împotriva lui Dumnezeu.

„Dar lipsindu-le credința în îngrijirea dumnezeiască a mișcării, și și-au închipuit tot aranjamentul sub o formă greșită, și că Moise și Aaron și cei împreună cu dânsul dețin puterea pe nedreptul. Ei au luat punctul de vedere că Dumnezeu are de a face cu întreaga națiune, și prin urmare oricare israelit are tot atâta trecere înaintea sa cât are Moise și Aaron. Purtarea lui Dumnezeu cu dânsii, ca urmare a acestei rătăcirii a lor, le-a arătat că ei au greșit. Apostolul, referindu-se întâmplării acesteia, ne trage atențiunea asupra primejdiei aceleasă lipsă de credință și prevedere, că Dumnezeu nu-și instituie aranjamentele sale degeaba și că ține cu multă strictețe la ele.

„Vedem același spirit în capul unora și astăzi, care

sunt aplecați să nesocotească aranjamentele lui Dumnezeu, așezate în biserică sa prin Domnul Isus Christos. Mulți predică și astăzi că toți oamenii sunt înaintea lui Dumnezeu la fel, și oricine vrea poate să se mântuie, fără nici o intervenție din partea lui Dumnezeu, și poate ocupa poziția de preot sau să ocupe orice alt serviciu în aranjamentul dumnezeesc. Aceasta este absolut în contradicere cu cuvintele Domnului, care spune hotărît: „Nimeni nu poate veni la mine dacă nu-l trag Tatăl care m'a trimis” (Ioan 6:44) și apostolul spune: „Și în nimenea altul nu este mântuire.” (Fapte 4:12) La alt loc, apostolul arată că preoția împărătească este mărginită celor chemați de Dumnezeu, spunând: „Și nimenea nu și ia sieși cineștea aceasta, ci chemat fiind de Dumnezeu, după cum și Aaron.” (Evrei 5:4) Vedem astfel că Domnul Isus a fost chematul special al lui Dumnezeu, pentru a fi înaltul preot, și la rândul său, Domnul nu cheamă pe toată lumea, numai o clasă specială de credincioși, cu condițiuni și limitări foarte stricte, pe care sub-preoții trebuie să le îndeplinească. E bine să ținem acest aranjament în minte, ori de câte ori examinăm calea greșită a lui Core.

„Mai învățăm și altceva: recunoașterea lui Moise și a lui Aaron însemna o recunoaștere a întregului aranjament, pe care ei îl conduceau. Apostolul arată un aranjament la fel în biserică, și spune că Domnul a așezat pe diferite membre în corp după cum i-a plăcut lui. (1 Corinteni 12:18) Prin urmare e datorința noastră să nu uităm că cel care face aceasta așezare este însuși Domnul, și nu ni se cade să ne așezăm noi înșine. Apostolul ilustrează acest aranjament al

amezării membrilor în corpul lui Christos, și arată că unii membrii servesc rolul mâinilor, alții al ochilor, alții al picioarelor, și altele. El arată cum fiecare membru își are funcțiunea sa și are destul ce face, cu toate că serviciile lor nu sunt la fel. Nu putem auzi cu picioarele, căci această funcțiune o îndeplinesc urechile; și cu toate că mâinele sunt de un mare ajutor prin faptul că ne ajută să definim și să ne exprimăm mișcărilor, și sunt un prețios ajutor pentru a pipăi sau a simți ceea ce ochii văd, ar fi totuși o greșală a presupune, că Dumnezeu a așezat mâinile sau brațele în poziția de a vedea și a vorbi, iar picioarele să audă. Ori de câte ori când membrii corpului lui Christos își părăsesc pozițiile pentru care sunt potriviți, și ocupă locuri care sunt departe de chemarea și capacitatea lor, nu poate să nu rezulte confuzie pentru ei înșiși și pentru ceilalți membri ai israelului spiritual.

PĂCATUL LUI MOISE

În cursul acestei întârzieri sau așteptări s'a întâmplat că Moise a păcătuit și acest păcat l-a împiedecat de a intra în Canaan. (Numeri 20:2-13) Ceea ce e deosebit interesant este aceea, că păcatul său l-a săvârșit în legătură tocmai cu cea mai de seamă însușire a sa. Când a fost ales să fie căpitanul oștirii lui Dumnezeu, una din însușirile sale de căpetenie să spune că a fost: „Și acest om Moise era blând foarte, mai mult decât toți oamenii de pe fața pământului.” (Numerii 12:3) Și cu toate acestea, tocmai lipsa de umilință l-a împiedecat de a intra în Tera Făgăduinții. Putem simpatiza cu Moise, deoarece dacă de fapt el nu era cel mai umilit om, nici nu putea fi ales pentru serviciul care i-a fost încredințat. Și este vre-o mirare că având pe umerii săi o răspundere atât de mare, și timp de patruzeci de ani să steie în fruntea unui popor veșnic nemulțumit, incetul cu incetul să-și piardă răbdarea și să-i scadă umilința, până ce în urmă la muntele Meriba, în loc să vorbescă stâncei dupăcum l-a îndemnat Dumnezeu, el a exclamat: „Ascultați, voi turburătorilor; au din peatra aceasta vă vom putea scoate noi vouă apă?” (Numerii 20:10) Cu toate acestea, și cu toate că Moise, datorită acestui păcat, n'a intrat în Canaan, el nu și-a pierdut poziția sa de onoare și răsplată pe care o avea între vrednicii din vechime. Experiența sa este însă o lecțiune pentru toți membrii corpului lui Christos.

Putem vedea cum Domnul a indicat, că umilința este una din însușirile de căpetenie ale darurilor pe care poporul său trebuie să le dezvolte, și fără de care am fi nepotriviți pentru împărăție. Putem vedea de asemenea, că deși adevărul apelează mai ales aceluia care sunt blânzi la minte, și au favoarea Domnului în lucrarea sa, totuși, chiar aceștia sunt în mare primejdie de a cădea. N'a fost nicicând un timp mai primejdios în privința aceasta ca acum. Membrile picioare au nevoie de o protecție specială din partea Domnului, pentru a nu se poticni în mândria și în îngâmfața lor. Privilegiile noastre sunt multe și mari în legătură cu cunoștința pe care o avem dela Domnul asupra planului său, și dacă pierdem din vedere favoarea pe care Domnul ne-a ară-

țat-o dându-ne această cunoștință, și ajungem la convingerea, că ea s'a datorit capacității noastre de a pătrunde în secretele sale, incetul cu incetul începem a ne pierde umilința noastră față de Domnul și fără să vrem, suntem țărți pe drumul păcatului, îngâmfații și mândriei, care duce la peire.

PORNIREA SPRE CANAAN

Când se terminară cei patruzeci de ani pe care trebuiau să-i petreacă ca pedepsă în pustiu, ei și-au ales ca să intre în Canaan pe drumul cel mai scurt, adică prin Edom. Edomiții—coborțori ai lui Esau—nu le-a dat voie și îi amenințau cu războiu. Apoi s'au gândit la drumul făcut de iscoditori prin sudul Palestinei; Cananeii însă erau pregătiți de luptă împotriva lor și au și capturat unele posturi ale avangardei oștrei israelite. Invederat, aceasta i-a descurajat mult pe israeliți, cași își închipuiau să deoarece a sosit timpul lui Dumnezeu ca ei să intre în Canaan, nu vor întâmpina nici o greutate ca să-l ia în stăpânire. Treizeci și opt de ani înainte ei suferiau din lipsă de credință tocmai când trebuiau s'o exercite, iar acum ajunse să aibă un fel de credulitate care nu era nici de cum îndreptățită.

Tot astfel se întâmplă și israeliților spirituali. Adevesea vedem cum unii dezvoltă credulitate în loc să dezvolte credință. Așa bunăoară, unii așteaptă să ajungă în Canaan mergând pe cărări cu flori, fără nici o luptă, fără ași dovedi curajul, fără ași demonstra credința lor prin învingerea tuturor piedecilor și greutăților din cale. Să nu facem însă greșala aceasta, să recunoaștem realitatea căci dela început Dumnezeu caută o clasă de învingători, care, spre a avea ce să învingă, trebuie să aibă în cale greutăți și dificultăți, prin a căror învingere se dovedește adevărata țarie și valoare.

Credulitatea lor însă a fost spulberată, și au fost obligați s'o apuce pela răsărit de Edom, printr'un pustiu sălbațec, și „sufletul poporului fu descurajat pe cale”—descurajat din pricina greutăților și speranței lor înșelate de a ajunge în Canaan pe o cale mai ușoară. Spiritul rebeliunii a izbucnit din nou și au început să murmure, după cum făcuseră părinții lor treizeci și opt de ani înainte împotriva lui Moise și a lui Dumnezeu, spunând că starea lor de robie în Egipt, oricât a fost de aspră, a fost mai de dorit față de experiențele pe care ei le întâmpină. Dacă ar fi avut credință în Dumnezeu, în înțelepciunea, iubirea și puterea sa precum și o lăsare în grija acestora, greutățile lor ar fi fost îndreptate și amărăciunea lor îndulcită. Tot astfel se întâmplă și israeliților spirituali, care nu exercită credința potrivită în făgăduințele lui Dumnezeu. Acestora, încercările pe calea cea strămtă și desamăgirile îi descurajează afară din cale, fiindcă „așteptarea îndelungată îmbolnăvește inima.” (Proverbe 13:12) Creștinul are nevoie de multă credință precum și de o devotațiune corăspunzătoare. Având aceste două însușiri putem îndura orice, căci „prisosește bucuria în toată întristarea noastră.” (2 Corinteni 7:4) Nădejdea și curajul, inspirate de făgăduințele dumnezeiești și susținute prin experiențele întâlnite pe calea strămtă ne dau bucurie și ne duc dintr-o stare veselă chiar și în țara dusmanului.

LIPSA DE CREDINȚĂ

¹⁰Israelii începură să murmure împotriva întregului aranjament dumnezeesc, și în deoseb pentru faptul că nu era apă, iar mana pe care o adunau în fiecare zi era o mâncare prea ușoară, dorind oalele cu carne din Egipt. Tot la fel se întâmplă și unora dintre israeliții spirituali, care nu pot cuprinde pe de-a-ntregul speranțele și făgăduințele prețioase, și deci nu pot trăi prin credință din tot cuvântul ce iese din gura lui Dumnezeu. Adesea ei se găsesc într-o stare de foamete din lipsă de ași însuși hrana spirituală la timp, fapt care se datorește numai lipsei lor de credință și speranță. Ei lăcomesc la lucrurile lumesti și caută să satisfacă apetiturile cărni, simțindu-se oarecum în robie sub căpetenia Celui mai mare decât Moise.

¹¹Ca pedeapsă pentru murmurările israeliților Dumnezeu a permis să năvălească asupra lor o mulțime de șerpi infocați, și să le cauzeze durere și moarte. Nu se spune ce fel de șerpi erau aceștia, dar li-se zice șerpi infocați pentru creasta roșie ce o au pe cap. Mulțime de acești șerpi se găseseră în pustietățile acelea și se zice că sunt foarte feroci și veninoși. Impulsăturile lor inflamează corpul și face ca tot sistemul nervos să fie asemenea unui foc aprins, adesea ducând la o moarte rapidă. La tot cazul, ca pedeapsă și „plagă” asupra israeliților, să pare că o mulțime din ei erau în apropiere și cari s'au repezit asupra rebelilor murmurători. Panică mare s'a ivit în tabără, în cauza durerilor cauzate, mai ales din cauza numărului de morți. Atunci au început să-și deie seama la pedeapsa lui Dumnezeu, și au strigat către Moise să-i scape, spunând: „Noi am păcătuit, și am vorbit în contra lui Iehova și contra ta; roagă-te lui Iehova, ca să depărteze șerpii dela noi.” Moise s'a rugat.

¹²De câte ori se întâmplă la fel și israeliților spirituali. De câte ori e necesar ca greutăți și necazuri amare să-i treziască, să-i facă să aprecieze pe marele Moise antipic, pe Christos, și să recurgă la dânsul după ajutor dela Tatăl. Ne aducem aminte în legătura aceasta de cuvintele profetului, care se aplică multora din familia Domnului. „Mai înainte să fi fost umilit, greșit-am.”—Psalm 119:67.

ȘARPELE DE ARAMĂ

¹³După îndrumarea lui Dumnezeu Moise a înălțat o prăjină de care a atârnat un șarpe de aramă, evident destul de mare ca să fie văzut de către tot israelul. Prin aceasta Dumnezeu voia să învețe pe Israel lecția credinței. Ei păcătuiseră, și acum își ispășeau pedeapsa păcatelor lor, însă voia să le arate mila sa, aceloră cari voiau să-l recunoască prin credință. Ne putem închipui credulitatea poporului când au văzut pentru întâia oară șarpele. Ei și-au zis: ce foloase am putea trage privind la acest șarpe? Cum poate să ne vindece rănilile? Cum poate să scape pe cei care sunt aproape de moarte? Nu-i aceasta numai o înșelăciune asupra noastră? Ce crede marele nostru Căpitan, Moise, că suntem noi? De ce-și bate joc de noi? De ce nu ne pregătește ceva practic, ceva alifie, sau descântece? Totuși, pe măsură ce unul și altul au început să se vindece privind la șarpe, vestea a ajuns repede până la marginile taberei, și toți cei atinși au

început să prindă curaj și să aibă încredere în puterea de vindecare a șarpelui.

S'A PĂCUT PĂCAT PENTRU NOI

¹⁴Fără ajutorul dumnezeesc ar fi fost cu neputință să aflăm înțelesul simbolic al acestei întâmplări. Iisus și Domnul nostru ne explică însă, că israeliții atacați de acești șerpi reprezentau pe păcătoșii mușcați de păcat și cari sufer de veninul său, ducând la moarte. El le mai atrage privirea la faptul că el este marele antipic al acestui șarpe de aramă, înălțat în pustie, și că prin răstignirea sa el devine un blestem pentru cei păcătoși. Din cuvintele și explicarea Domnului, putem cunoaște însemnătatea acestui tip care ne învață despre mântuirea ce o vor obține toți acei cari privesc cu credință la Christos, care prin crucificarea sa a devenit mijlocul de împăcare între om și Dumnezeu.

¹⁵Aceasta ne arată clar, că nu e de ajuns să credem că Isus a fost un mare învățat, punându-l alături de Plato, Zoroastru, Confucius și alții, și nici chiar punându-l alături de șine însuși, ca învățat el nu ar folosi nimic. Ceea ce învățăm din aceasta este că Domnul trebuia să răscumpere neamul omeneșt dela moarte, și prin moartea sa pe cruce a plătit prețul răscumpărării, fără de care nu am putea nădăjdui la viață.

¹⁶O altă învățătură a acestei lecțiuni este aceea, că moartea lui Isus Christos nu numai că era necesară, pentru a ne șterge păcatele, dar nimeni nu poate fi mântuit prin moartea sa decât privind la dânsul, și punându-și credința în meritul sacrificiului său. Privind la dânsul noi trăim, și privind la dânsul nu ca la un mare învățat al veacului său, ci ca răscumpărătorul nostru, care a murit pentru păcatele noastre.

PUTEREA DE A TRAGE

¹⁷Indată ce israeliții au început să simtă că dinapoi a șarpelui se află puterea lui Dumnezeu, ei au început să curgă în fața șarpelui. În același fel ne spune Domnul, se va întâmpla în ce privește toată omenirea, care va fi trasă la dânsul ca urmare firească a înălțării sale pe cruce. El nu întrebuițează însă această putere, căci cei cari sunt atrași la dânsul sunt atrași de către Tatăl. El zice: „Nimeni nu vine la mine dacă nu-l trage Tatăl care m'a trimis.”

¹⁸Ioan 6:44 Astfel în timpul de acum sunt atrași la Christos numai acei cari formează preoția împărătească, o turmă mică, cari devin membrii corpului lui Christos. Ceilalți oameni nu sunt încă atrași de către Tatăl, dar cu timpul vor fi atrași de către Fiul, după cum citim: „Și eu îndată ce voi fi înălțat de pe pământ, voi trage pe toți la mine.” (Ioan 12:23) Tragerea tuturor oamenilor este opera viitorului, pe care o va săvârși Christos în timpul domniei sale de o mie de ani. Actualmente se lucrează numai la tragerea aceloră care vor forma Turma cea Mică. Să ne bucurăm de privilegiile pe care le avem de-a conlucra cu Dumnezeu la un plan atât de mare și mareț. Nici a teorie, fie a noastră sau a altor oameni, să nu ne întunece privirea la frumusețile acestui plan. Dimpotrivă, să apreciem din ce în ce mai mult vestea de

(Continuare în pagina 210)